

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 18 października 2019r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W grudniu 2012r. oskarżony K. S. (1) zamieszkał ze swoją ówczesną partnerką E. C. (uprzednio B.) oraz jej małoletnim synem W. M. oraz dziadkami G. i M. K. w domu należącym do dziadków E. C. położonym w miejscowości L. (...). W miesiącu kwietniu 2013r. oskarżony założył działalność gospodarczą związaną z budownictwem. Na przełomie kwietnia i maja 2013r. K. S. (1) pożyczył od oskarżycielki posiłkowej G. K. (1) kwotę około 5 tysięcy złotych, którą miał przeznaczyć na rozwój i prowadzenie ww. działalności gospodarczej. Pieniądze te pokrzywdzona uzyskała dzięki pożyczce zaciągniętej w Kasie S., Oddział w D.. Następnie na przełomie czerwca i lipca 2013r. G. K. (1) ponownie udzieliła K. S. (1) pożyczkę w kwocie około 2 tysięcy złotych, tym razem na cel zakupu samochodu. Kwotę tę pokrzywdzona uzyskała również dzięki pożyczce zaciągniętej w Kasie S., Oddział w D.. Oskarżony zobowiązał się do spłacenia ww. pożyczek. Kolejno w okresie od maja do września 2013r. oskarżony pożyczył od G. K. (1) łączną kwotę w wysokości około 36 tysięcy złotych. Pokrzywdzona uzyskiwała ww. sumy zarówno dzięki własnym oszczędnościom jak i poprzez udzielane jej pożyczki w różnych instytucjach finansowych. K. S. (1) tłumaczył potrzebę uzyskiwania pożyczek od oskarżycielki posiłkowej chęcią rozwoju założonej przez siebie firmy budowlanej oraz koniecznością spłacania dotychczasowych zobowiązań. Aby się uwiarygodnić w oczach pokrzywdzonej K. S. (1) wielokrotnie zapewniał ją, iż cały zaciągnięty dług spłaci.

W sierpniu 2014r. oskarżony zobowiązał się do przelania na konto bankowe pokrzywdzonej kwoty 105 tysięcy złotych. Wskazywał, że pieniądze te odzyskał od zleceniodawców, którzy uprzednio nie zapłacili mu za wykonane prace budowlane w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Z zobowiązania tego nie wywiązał się. Fakt ten tłumaczył tym, że Urząd Skarbowy miał zablokować należące do niego konto bankowe, na potwierdzenie czego przedstawił sfalszowane przez siebie pismo mające pochodzić od Urzędu Skarbowego. W wyniku wskazanej sytuacji, na prośbę oskarżonego o pożyczanie mu pieniędzy G. K. (1) z uwagi na brak gotówki zastawiła w lombardzie należącą do niej złotą biżuterię. Uzyskane w ten sposób pieniądze przekazała K. S. (1). W okresie prowadzonej przez oskarżonego działalności gospodarczej na adres L. (...) przychodziły wezwania do zapłaty adresowane do K. S. (1) dotyczące m.in. niezapłaconych faktur za zakupione materiały budowlane. Brak pieniędzy na spłatę zaciągniętych zobowiązań oskarżony tłumaczył tym, iż zleceniodawcy nie wypłacali mu pieniędzy za wykonane prace budowlane. Od chwili zaciągnięcia pożyczek u pokrzywdzonej do chwili wyprowadzenia się z domu do niej należącego w październiku 2014r. oskarżony zapewniał ją wielokrotnie, że cały dług jaki u niej zaciągnął spłaci. Również po wyprowadzce od oskarżycielki posiłkowej K. S. (1) kontaktował się z nią kilkakrotnie telefonicznie zapewniając, iż zwróci jej wszystkie pożyczone pieniądze. Do dziś oskarżony nie spłacił G. K. (1) nawet części zaciągniętego długu.

G. K. (1) przekazała oskarżonemu w gotówce i biżuterii łącznie kwotę nie mniejszą niż 50 tysięcy złotych.

Dowód: protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej akta Ds. 95.2016 k – 2-4, dokumenty stanowiące załącznik do zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej akta Ds. 95.2016 k – 5-7, zeznania świadka E. C. akta Ds. 95.2016 k – 17-18, dokumenty załączone do protokołu przesłuchania świadka E. C. akta Ds. 95.2016 k – 19-24, częściowo wyjaśnienia oskarżonego akta Ds. 95.2016 k – 146-147, 159-160, zeznania świadka G. K. (1) akta Ds. 95.2016 k – 152, dokumenty przedłożone przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej na rozprawie w dniu 04 października 2019r. k – 230, częściowo wyjaśnienia oskarżonego k – 233-235, zeznania świadka G. K. (1) k – 236-239, zeznania świadka E. C. k – 239-241.

W okresie w którym oskarżony zamieszkiwał wspólnie z pokrzywdzoną w należącym do niej domu położonym w miejscowości L. (...) korzystał za zgodą E. C. z należącego do niej laptopa marki A. (...) na którym przerabiał pliki

graficzne oraz dokumenty tekstowe wydane przez różne instytucje państwowe między innymi przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie, Sąd Rejonowy w Dębicy, Sąd Rejonowy w Tarnowie, Urząd Skarbowy oraz Bank (...). Oskarżony w tym celu korzystał z dokumentów urzędowych należących do niego, E. C. oraz pobranych ze stron internetowych. K. S. (1) wzorował się na treści i formie dokumentów urzędowych oraz skanował zamieszczone w nich pieczęcie urzędowe i podpisy następnie wklejając je do dokumentów fikcyjnych przez siebie tworzonych.

Dowód: zeznania świadka E. C. akta Ds. 95.2016 k – 17-18, opinia Laboratorium Kryminalistycznego KWP w R. z zakresu badań informatycznych z dnia 18 lutego 2016r. akta Ds. 95.2016 k – 45-48, załączniki do opinii Laboratorium Kryminalistycznego KWP w R. z zakresu badań informatycznych z dnia 18 lutego 2016r. akta Ds. 95.2016 k – 49-123, wyjaśnienia oskarżonego akta Ds. 95.2016 k – 146-147, 159-160, wyjaśnienia oskarżonego k – 233-235.

K. S. (1) ma 27 lat. Posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest mechatronikiem. Jest kawalerem, jest ojcem jednego dziecka w wieku 2 lat. Był leczony psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo. Upřednio był pięciokrotnie karany.

Dowód: odpis wyroku Sądu Rejonowego w Dębicy, VII Zamiejskowy Wydział Karny z/s w R. z dnia 26 czerwca 2014r. w sprawie ozn. sygn. akt VII K 79/14 akta Ds. 95.2016 k - 35, wywiad środowiskowy k - 129-131, karta karna k - 216, dane osobopoznawcze k – 233.

Poczytalność oskarżonego nie budzi wątpliwości.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 27 stycznia 2017r. k – 32-42, odpowiedz na zarzuty do opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 27 stycznia 2017r. k – 56, opinia sądowo-psychiatryczno-psychologiczna z dnia 15 września 2017r. k – 72-74.

Przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym w dniu 14 stycznia 2015r. K. S. (1) przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu, który miał polegać na tym, że w okresie od 10 maja 2013r. do 10 września 2014r. w L., woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przywłaszczył sobie pieniądze w kwocie 86 tysięcy złotych otrzymane tytułem udzielonej pożyczki od G. K. (1) oraz odmówił składania wyjaśnień (akta Ds. 95.2016 k – 15-16). Przesłuchany po raz drugi w postępowaniu przygotowawczym oskarżony w dniu 08 kwietnia 2016r. przyznał się do popełnienia czynu, który miał polegać na przerabianiu plików graficznych oraz dokumentów tekstowych wydanych przez różne instytucje państwowe m.in. przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie, Sąd Rejonowy w Dębicy, Sąd Rejonowy w Tarnowie, Urząd Skarbowy, Bank (...) w celu użycia ich jako autentyczne. Oskarżony wskazał, że celem fałszowania przez niego dokumentów była chęć następczego skorzystania z nich, aby uwiarygodnić się w oczach osoby od której będzie pożyczał pieniądze. Oskarżony wyjaśnił ponadto, że ww. przerobione przez siebie dokumenty okazywał G. K. (1) oraz E. C. (akta Ds. 95.2016 k - 146-147). Przesłuchany po raz trzeci w postępowaniu przygotowawczym oskarżony w dniu 28 kwietnia 2016r. przyznał się w całości do popełnienia czynu opisanego w pkt II postanowienia o przedstawieniu zarzutów z dnia 28 kwietnia 2016r. Natomiast co do czynu zarzuconego w pkt I ww. postanowienia wyjaśnił, iż rzeczywiście pożyczał pieniądze od G. K. (1) jednakże nie w wysokości 86 tysięcy złotych. Wskazał, iż z jego wyliczeń wynika, że jest to suma około 50 tysięcy złotych (akta Ds. 95.2016 k – 159-160). Przesłuchany na rozprawie głównej w dniu 04 października 2019r. oskarżony przyznał się w całości do czynu zarzuconego w pkt II aktu oskarżenia natomiast nie przyznał się do czynu zarzuconego w pkt I aktu oskarżenia. Oskarżony wyjaśnił, iż pieniądze od G. K. (1) pożyczał wspólnie ze swoją ówczesną partnerką, wnuczką pokrzywdzonej E. C., które następnie w większości wydali na potrzeby życia codziennego takie jak rachunki czy jedzenie. Mniejsza część pożyczonych pieniędzy została wydana przez oskarżonego na rozwój założonej przez niego działalności gospodarczej. Wskazał ponadto, że podpisał dokumenty których treść wskazuje, iż pożyczył od pokrzywdzonej kwotę 86 tysięcy złotych dlatego, że był pod wpływem leku psychotropowego w postaci T.. Jako przyczynę dla której nie zwrócił pokrzywdzonej pożyczonych pieniędzy wskazał, że zleceniodawcy na rzecz których wykonywał prace budowlane nie wypłacali mu wynagrodzenia za ich wykonanie albo wypłacali je w mniejszej kwocie. Dodatkowo oskarżony wyjaśnił, iż kwota którą pożyczył od pokrzywdzonej była zdecydowanie niższa niż 86 tysięcy złotych (k. 233-235 akt głównych).

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim przyznaje się on do popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt II aktu oskarżenia. K. S. (1) w swoich wyjaśnieniach w sposób szczegółowy opisał sposób w jaki przerabiał dokumenty na laptopie marki A. należącym do E. C. oraz to w jakim celu tworzył te dokumenty. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie znajdują potwierdzenie zarówno w opinii Laboratorium Kryminalistycznego KWP w R. z zakresu badań informatycznych z dnia 18 lutego 2016r. oraz zeznaniach G. K. (1) i E. C.. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim wskazuje, iż rzeczywiście w okresie w którym zamieszkiwał w domu G. K. (1) pożyczył od niej pieniądze na łączną kwotę co najmniej 50 tysięcy złotych. Za niewiarygodne Sąd uznał depozycje oskarżonego w zakresie w jakim wskazuje, że pieniądze jakie pożyczył od pokrzywdzonej pożyczył wspólnie z E. B. oraz, iż większość pożyczonych pieniędzy została przeznaczona na potrzeby życia codziennego. Przeczą temu zeznania pokrzywdzonej oraz E. C. oraz pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie. Na wiarę nie zasługują wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim twierdzi, iż zarówno w czasie popełnienia zarzuconych mu czynów jak i na etapie postępowania przygotowawczego prowadzonego w niniejszej sprawie był uzależniony od leku T. i to uzależnienie powodowało wyłączenie lub w znacznym stopniu ograniczenie jego poczytalności w czasie popełnienia zarzuconych mu czynów czy uniemożliwiało mu udział w postępowaniu oraz prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny. W sposób stanowczy zaprzeczają temu twierdzeniu opinie: sądowo-psychiatryczna z dnia 30 stycznia 2017r. oraz sądowo-psychiatryczno-psychologiczna z dnia 15 września 2017r.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania G. K. (1) w zakresie w jakim wskazuje ona, iż oskarżony pokazywał jej dokumenty przerobione przez niego na komputerze marki A. należącym do E. C., aby uwiarygodnić się w jej oczach w celu następnego otrzymania od niej pożyczki. Na wiarę zasługują także zeznania oskarżycielki posiłkowej w zakresie w jakim wskazuje, że pożyczyła oskarżonemu określoną sumę pieniędzy oraz tego, iż oskarżony wielokrotnie zapewniał ją, że całość zaciągniętej pożyczki spłaci. W ocenie Sądu zasadnym jest przyjęcie kwoty nie mniejszej niż 50 tysięcy złotych jako kwoty, którą realnie mógł we wskazanym w akcie oskarżenia okresie pożyczyć od pokrzywdzonej K. S. (1). Jest to kwota, która wynika zarówno z dokumentu załączonego przez pokrzywdzoną do protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie (akta Ds. 95.2016 k. 7) oraz która została wskazana przez oskarżonego w złożonych przez niego wyjaśnieniach (akta Ds. 95.2016 k. 160). W ocenie Sądu w chwili obecnej nie jest możliwe dokładne ustalenie kwoty jaką pożyczył oskarżony od G. K. (1), takiej kwoty nie jest w stanie podać ani oskarżony ani pokrzywdzona i jej wnuczka E. C.. W skład tej sumy nie można jednak zaliczyć kosztów utrzymania w postaci opłat, czy wyżywienia jakie wydawała na oskarżonego pokrzywdzona w czasie gdy zamieszkiwał on w należącym do niej domu. Oskarżony pozostawał w tym okresie w związku z wnuczką pokrzywdzonej, razem z nią zamieszkiwał, wszyscy wspólnie prowadzili gospodarstwo domowe. Strony nie zawarły także żadnej umowy, która dotyczyłaby chociażby najmu lokalu przez oskarżonego od pokrzywdzonej.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania E. C. w zakresie w jakim wskazuje ona, iż oskarżony przerabiał na należącym do niej laptopie marki A. dokumenty urzędowe, a następnie okazywał je jako prawdziwe zarówno jej jak i G. K. (1). Zeznania te znajdują potwierdzenie zarówno w zeznaniach oskarżycielki posiłkowej, wyjaśnieniach oskarżonego jak i opinii Laboratorium Kryminalistycznego KWP w R. z zakresu badań informatycznych z dnia 18 lutego 2016r. Na wiarę zasługują zeznania E. C. także w zakresie w jakim wskazuje ona, że w okresie w jakim zamieszkiwała wspólnie z K. S. (1) oskarżony pożyczał od G. K. (1) pieniądze zapewniając ją wielokrotnie, iż zaciągnięty dług spłaci w całości. Na wiarę nie zasługują jednak sumy podawane w zeznaniach świadka, gdyż nie znajdują one potwierdzenia w innych dowodach zgromadzonych w niniejszej sprawie, a świadek podaje, iż nie jest pewna jakie dokładnie były to sumy. Wiarygodne są te fragmenty zeznań świadka w których wskazuje, iż oskarżony pieniędzy pożyczanych od babci nie przeznaczał na codzienne życie i potrzeby rodziny. Znajdują one przecież potwierdzenie w zeznaniach G. K.. Logicznym jest też, że pieniądze na życie, zakupy G. K. (1), czy też inni domownicy przekazywali by E. C. a nie jej partnerowi.

Na wiarę w ocenie Sądu nie zasługuje opinia prywatna co do zakresu zdolności kierowania swoim postępowaniem dotycząca K. S. (1) z dnia 23 listopada 2016r. (k - 28 akt głównych). Kolejne dwie opinie pozyskane dla celów niniejszego postępowania: sądowo-psychiatryczna z dnia 30 stycznia 2017r. oraz sądowo-psychiatryczno-psychologiczna z dnia 15 września 2017r. wskazują w sposób jednoznaczny oraz stanowczy, iż w czasie popełnienia zarzuconych czynów poczytalność oskarżonego nie była wyłączona ani w znacznym stopniu ograniczona a także,

że obecnie nic nie stoi na przeszkodzie udziałowi K. S. (1) w postępowaniu oraz prowadzeniu obrony w sposób samodzielny i rozsądny. Opinia sądowo-psychiatryczno-psychologiczna z dnia 15 września 2017r. nie była przez strony kwestionowana. Ww. opinie w ocenie Sądu są jasne, pełne oraz wewnętrznie niesprzeczne w związku z czym w pełni zasługują na uwzględnienie.

Sąd uznał w pełni za wiarygodną opinię pisemną wydaną przez Laboratorium Kryminalistyczne Komendy Wojewódzkiej Policji w R. z zakresu badań informatycznych z dnia 18 lutego 2016r. z której jednoznacznie wynika, iż w wyniku przeprowadzonej analizy zapisów znajdujących się na badanym nośniku stwierdzono pliki graficzne jawne, których charakter może wykazywać związek z prowadzonym postępowaniem. Opinia jest pełna, jasna i wewnętrznie niesprzeczna a żadna ze stron nie kwestionowała jej rzetelności.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne opinię biegłego lekarza (...) z dnia 08 marca 2019r. oraz opinię sądowo-lekarską z dnia 26 czerwca 2019r. W ocenie Sądu opinie te są jasne, pełne oraz niesprzeczne wewnętrznie jak i nie stoją w sprzeczności względem siebie. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich rzetelności.

Pozostałe dokumenty i protokoły znajdujące się w aktach sprawy nie budzą żadnej wątpliwości ani co do formy, ani co do treści. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich autentyczności, ani rzetelności. Walorem wiarygodnego dowodu obdarzył Sąd wywiad środowiskowy, nikt nie kwestionował jego treści.

Sąd zważył, co następuje.

Oskarżony K. S. (1) swoim zachowaniem zrealizował znamiona występku z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk oraz art. 270§3 kk.

Odnosząc się do czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia wskazać trzeba, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. Zgodnie z art. 286 § 1 k.k. kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Dobrem prawnie chronionym naruszonym działaniem oskarżonego było dobro w postaci mienia należącego do pokrzywdzonej. Z uwagi na to, iż przestępstwo opisane w art. 286 § 1 k.k. ma charakter powszechny K. S. (1) był osobą zdolną podmiotowo do popełnienia ww. czynu. Oszukańcze działanie oskarżonego polegało na wprowadzeniu w błąd G. K. (1) co do zamiaru uregulowania zaciągniętego u niej długu. K. S. (1) mając wiedzę na temat swojej trudnej sytuacji finansowej (świadczy o tym treść pism jakie otrzymywał oskarżony na adres L. (...) w okresie w którym zamieszkiwał w domu należącym do pokrzywdzonej k. 230 akt głównych) zaciągał kolejne pożyczki u G. K. (1) wywołując u niej błąd co do zamiaru zwrócenia pieniędzy w przyszłości. Pokrzywdzona dobrowolnie udzielała pożyczek oskarżonemu nie mając jednak świadomości co do rzeczywistych skutków tego rozporządzenia. Podkreślić trzeba, iż nie ma znaczenia z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego za przestępstwo oszustwa naiwność pokrzywdzonej w zakresie zapewnień oskarżonego co do zamiaru spłacenia długu w przyszłości. Oskarżony swoim działaniem zrealizował zamierzony przez siebie skutek w postaci doprowadzenia pokrzywdzonej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie co najmniej 50 tysięcy złotych. To niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzoną pozostawało w ścisłym związku przyczynowym z działaniem oskarżonego. Gdyby pokrzywdzona wiedziała, że pozostaje w błędzie nie podjęłaby takiej decyzji dotyczącej swojego majątku. Oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym jego popełnienia w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść tę rzeczywiście osiągnął. Uwzględniając całokształt okoliczności faktycznych niniejszej sprawy a zwłaszcza trudną sytuację majątkową oskarżonego w chwili zaciągania pożyczek u pokrzywdzonej wskazać trzeba, iż już w chwili powstania zobowiązania po stronie oskarżonego istniał zamiar niezwrócenia długu. Już w czasie zawierania umowy spełnienie długu przez oskarżonego nie było realne. Wina K. S. (1) odnośnie przypisanego mu czynu nie budzi żadnych wątpliwości. Jest on osobą dorosłą, poczytalną. Nie było przeszkód by się zastosował do norm wynikających z obowiązującego porządku prawnego. Stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu uznać należy za średni. Czyn opisany w art. 286 § 1 k.k. oskarżony popełnił w warunkach czynu ciągłego. Zgodnie z

przepisem art. 12 k.k. dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony; jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest tożsamość pokrzywdzonego. Oskarżony podjął kilka zachowań, polegających na pożyczaniu pewnych sum pieniędzy od pokrzywdzonej z których każde z osobna wypełniało wszystkie znamiona przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k. Oskarżony dokonywał ww. zachowań w okresie od 10 maja 2013r. do 10 września 2014r. Zachowania te miały miejsce w odstępach od miesiąca do kilku miesięcy. W ocenie Sądu są to krótkie odstępy czasu między poszczególnymi zachowaniami. Sąd podziela pogląd wyrażony w doktrynie dotyczący tego, że w przypadku zjawisk składających się z większej ilości zdarzeń, istotny jest czas przedzielający kolejno po sobie następujące zdarzenia, nie zaś przedział czasowy, dzielący pierwsze i ostatnie zdarzenie. Z punktu widzenia czynu ciągłego, sformułowanie "w krótkich odstępach czasu" odnosi się do okresu czasu, jaki upływa między kolejno następującymi po sobie zachowaniami. Innymi słowy, "krótkie odstępy czasu" to odstępy między pierwszym a drugim zachowaniem, drugim a trzecim, trzecim a czwartym itd. (zob. M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, Czyn ciągły, s. 45 i n.) Oskarżony już w chwili podejmowania pierwszego z zachowań wchodzących w skład czynu ciągłego obejmował zamiarem bezpośrednim kierunkowym wszystkie zachowania składające się na ten czyn. Oskarżony jako osoba dorosła, poczytalna bez wątplenia zdawał sobie sprawę, iż zachowanie, którego się dopuścił, ma charakter przestępstwa. Przestępstwo przypisane oskarżonemu stypizowane w art. 286 § 1 k.k. jest zagrożone karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat. Mając na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości czynu Sąd wymierzył oskarżonemu za przypisane przestępstwo karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił zarówno uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego w tym za przestępstwo stypizowane w art. 286 § 1 k.k. jak i to, że do chwili obecnej oskarżony nie spłacił zobowiązania jakie zaciągnął u pokrzywdzonej chociażby w części.

Odnosnie czynu I Sąd zmienił opis czynu i kwalifikację w stosunku do aktu oskarżenia. Jest to konieczne by we właściwy sposób dokonać oceny zachowania oskarżonego na gruncie prawa karnego. Sąd podziela stanowisko obrońcy, iż przyjęcie kwalifikacji i opisu czynu z I zarzutu musiałyby skutkować uniewinnieniem oskarżonego od zarzutu przywłaszczenia. Nie można przecież przywłaszczyć swojej własności, zaś zgodnie z kodeksem cywilnym w momencie przekazania rzeczy oznaczonych co do gatunku wchodzący w ich posiadanie staje się ich właścicielem.

Mając na uwadze czyn zarzucony oskarżonemu w pkt II aktu oskarżenia wskazać trzeba, iż K. S. (1) swoim zachowaniem wypełnił wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 270 § 3 k.k. który stanowi, że kto czyni przygotowania do przestępstwa określonego w § 1, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Przepis ten normuje przypadek w którym zgodnie z art. 16 § 2 k.k. ustawa stanowi, że przygotowanie do popełnienia przestępstwa jest karalne. Zgodnie z art. 270 § 1 k.k. kto, w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Definicję legalną karalnego przygotowania określa natomiast art. 16 § 1 k.k. zgodnie z którym przygotowanie zachodzi tylko wtedy, gdy sprawca w celu popełnienia czynu zabronionego podejmuje czynności mające stworzyć warunki do przedsięwzięcia czynu zmierzającego bezpośrednio do jego dokonania, w szczególności w tymże celu wchodzi w porozumienie z inną osobą, uzyskuje lub przysposabia środki, zbiera informacje lub sporządza plan działania. Dobrem prawnym do którego naruszenia czynił przygotowania oskarżony jest autentyczność dokumentu czyli pochodzenie dokumentu od osoby, która figuruje jako wystawca. K. S. (1) był osobą zdolną podmiotowo do popełnienia ww. przestępstwa z uwagi na to, iż ma ono charakter powszechny. Czynnością sprawczą, której dopuścił się oskarżony było przygotowanie do przerabiania dokumentów, które miały pochodzić od różnych instytucji państwowych na laptopie marki A. należącym do E. C.. Przerobienie dokumentu polega na dokonaniu zmian w dokumencie autentycznym przez osobę nieuprawnioną, w tym również dopisaniu dodatkowej treści (zob. wyr. SN z 27.11.2000 r., III KKN 233/98, Prok. i Pr. – wkł. 2001, Nr 5, poz. 4; wyr. SN z 9.1.2013 r., V KK 97/12, Prok. i Pr. – wkł. 2013, Nr 4, poz. 5). W ocenie Sądu działania podjęte przez oskarżonego takie jak m.in. skanowanie pieczęci urzędowych i podpisów mieszczą się w katalogu czynności przygotowawczych do przestępstwa określonych w art. 16 § 1 k.k., które zostały wskazane tylko przykładowo, w związku z czym jako przygotowanie może zostać potraktowane także wykonanie innej czynności, niepodobnej do wymienionych w art. 16 § 1 KK, byleby tylko stwarzała ona warunki do przedsięwzięcia usiłowania

(zob. A. Wąsek, w: Wąsek, Kodeks karny, t. I, 2005, s. 236; G. Rejman, Zasady, s. 307; J. Giezek, w: Giezek, Kodeks karny, 2007, s. 149). Celem tego działania jak wyjaśnił sam oskarżony było stworzenie sobie następnie możliwości użycia takich dokumentów jako autentyczne, aby uwiarygodnić się w oczach osób od których zaistnieje możliwość pożyczania pieniędzy. Tym samym oskarżony podejmując wyżej opisane działania dokonywał czynności mających stworzyć warunki do przedsięwzięcia czynu zmierzającego bezpośrednio do dokonania przestępstwa fałszerstwa materialnego dokumentu. K. S. (1) przerabiając dokumenty, które miały pochodzić od różnych instytucji państwowych działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim, gdyż celem jego działania było następnie popełnienie przestępstwa stypizowanego w art. 270 § 1 k.k. Cel, stanowiący realizację strony podmiotowej przygotowania, musi być relacjonowany do znamion typu czynu zabronionego, a nie w stosunku do realizacji znamion przedmiotowych przygotowania (zob. A. Zoll, w: Zoll, Kodeks karny, t. I, 2004, s. 272). Wina K. S. (1) odnośnie przypisanego mu czynu nie budzi żadnych wątpliwości. Jest on osobą dorosłą, poczytalną. Nie było przeszkód by zastosował się do norm wynikających z obowiązującego porządku prawnego. Stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu uznać należy za średni. Oskarżony bez wątplenia zdawał sobie sprawę, iż zachowanie, którego się dopuścił, ma charakter przestępstwa. Przestępstwo przypisane oskarżonemu stypizowane w art. 270 § 3 k.k. jest zagrożone karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Mając na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości czynów Sąd wymierzył oskarżonemu za przypisane przestępstwo karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił zarówno uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, w tym za przestępstwo stypizowane w art. 270 § 1 k.k. jak i przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa oraz złożenie wyczerpujących wyjaśnień w tym zakresie.

Zgodnie z art. 4 § 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Od chwili popełnienia czynów zarzucanych oskarżonemu aktem oskarżenia przepisy prawne mające zastosowanie do ww. przestępstw uległy kilkukrotnej zmianie. W szczególności zmianie uległy kwestie dotyczące instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary, którą określają art. 69 i 70 k.k. oraz obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości lub w części unormowanej w art. 46 k.k. Biorąc pod uwagę wszystkie ww. normy oraz realne korzyści i dolegliwości wynikające z nich dla oskarżonego Sąd doszedł do przekonania, iż w danej, konkretnej sytuacji względniejsze dla oskarżonego będzie zastosowanie ustawy w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia przez niego przestępstw. Podejmując tę decyzję Sąd miał na uwadze zasady odpowiedzialności karnej, jak i sposoby reakcji na popełnienie czynu zabronionego, które mogą dotknąć oskarżonego w tym kary, środki karne, środki związane z poddaniem sprawcy próbie.

Zgodnie z art. 85 k.k. w brzmieniu sprzed 01 lipca 2015r. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Natomiast zgodnie z art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Mając na uwadze ww. uregulowania Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta orzeczona została na zasadzie asperacji. Przeciwno przyjęciu zasady kumulacji przemawia łączność czasowa obu czynów, zaś przeciwko przyjęciu zasady absorpcji przemawia naruszenie różnych dóbr prawych oraz brak łączności podmiotowej. W ocenie Sądu, tak wymierzona kara jest słuszną i sprawiedliwą reakcją na popełnione przez oskarżonego czyny. Wymierzona kara, będzie dla oskarżonego przestrożą na przyszłość przed podejmowaniem działań niezgodnych z prawem, powinien w końcu zdać sobie sprawę z naganności swojego zachowania i konieczności postępowania zgodnego z prawem.

Przepis art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed 01 lipca 2015r. wskazuje, iż Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Natomiast § 2 wskazanego artykułu stanowi, iż zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Zgodnie z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wskazać trzeba, że

zawieszenie wykonania kary następuje na okres próby, który biegnie od uprawomocnienia się orzeczenia i wynosi od 2 do 5 lat - w wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. W stosunku do oskarżonego Sąd wymierzył karę łączną w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę okoliczności faktyczne ustalone w niniejszej sprawie Sąd uznał, iż zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary jest wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary a w szczególności zapobieżeniu powrotowi do przestępstwa. Sąd miał na uwadze fakt, że oskarżony ma małe dziecko, jak również o warunkowe zawieszenie wykonania kary wnosił pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej. G. K. przecież bardziej zależy na naprawieniu szkody niż umieszczeniu oskarżonego w zakładzie karnym. Okres czasu na który określono próbę umożliwi oskarżonemu naprawienie szkody. Orzeczenie krótszego okresu próby byłoby też niewłaściwe z uwagi na uprzednią karalność K. S..

Zgodnie z przepisem art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu do dnia 01 lipca 2015r. w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o przedawnieniu roszczenia oraz możliwości zasądzenia renty nie stosuje się. Pokrzywdzona G. K. (1) wniosła o orzeczenie obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody. Mając na uwadze powyższe uregulowanie oraz wniosek pokrzywdzonej w tym zakresie Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz G. K. (1) kwotę 50 tysięcy złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody w całości.

Mając na uwadze treść art. 73 § 1 k.k. w brzmieniu do 01 lipca 2015r. który stanowi, że zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności, sąd może w okresie próby oddać skazanego pod dozór kuratora lub osoby godnej zaufania, stowarzyszenia, instytucji albo organizacji społecznej, do której działalności należy troska o wychowanie, zapobieganie demoralizacji lub pomoc skazanym Mając na uwadze powyższe unormowanie Sąd oddał skazanego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Zastosowanie tego środka probacyjnego ma na celu w szczególności nadzór nad wykonaniem przez oskarżonego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonej przestępstwem.

Zgodnie z treścią art. 627 kpk od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Z kolei art. 624 § 1 k.p.k. wskazuje, że sąd może zwolnić oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach sądowych w sprawach karnych stanowi, że do zwolnienia od opłat stosuje się odpowiednio przepisy o zwolnieniu od kosztów postępowania karnego. K. S. (1) jest osobą bezrobotną, bez majątku oraz ma na utrzymaniu jedno małoletnie dziecko. Mając na uwadze powyższe uregulowania oraz deklarowaną trudną sytuację finansową oskarżonego Sąd zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w części w kwocie 200 złotych oraz zwolnił oskarżonego od obowiązku zapłaty pozostałych kosztów sądowych.